

EL FAR-WEST, LA UTOPIA I LA VIOLENCIA

Els articles publicats a L'ESCALENC expressen solament l'opinió de llurs autors.

Un cinema. Una pel·lícula d'un poble del Far-West. Un cacic que té quasi totes les terres per on passa el riu. Uns petits grangers que han de pagar molts diners per l'aigua, per abeurar el seu bestiar o anar-se'n cap a un altre lloc. Una convivència explosiva mantinguda en calma, (en pau, diu el cacic), per la força de pistolers que representen la llei i l'ordre. Un petit granger, el noi, que va al poble desesperat perquè el bestiar se li mort de set i no té diners per a pagar el dret de l'aigua. Un pistolero que el provoca fent-lo caure al terra. El noi s'aixeca i va per tornar-s'hi, el pistolero treu la pistola indignat per l'atreviment i li tira un tret! el noi, ferit a l'espatlla, treu al mateix temps la pistola i s'hi torna, matant-lo. Tot el públic del cinema fa un salt i els més expressius aplaudeixen i fant gests de satisfacció al veure al dolent mort i el noi ferit, però viu.

Un país com Espanya. Un estat capitalista, amb una economia capitalista i una organització política capitalista. Uns quants treballen per a mantenir a les classes benestants, als militars i als polítics. Una convivència explosiva, mantinguda en calma, (en pau diuen els dirigents), a base de pistolers que representen la llei i l'ordre. N'hi ha que no hi estan d'acord i perquè es queixen són prohibits i perseguits; a vegades aquestss responen violentament.

Si parles de desmontar l'aparell repressiu i militar, de que tothom hauria de treballar i de que la llei i la justícia haurien de ser populars, et diuen que ets ximple. Diuen que si ara hi ha atur tot i que gaudim de les indústries bèl·liques, sense oblidar que els militars, policies, cossos judicials, polítics, etc. estan col·locats, imagina't si tot això desapareixés, el piló de parats, el desordre i la fam que hi haurien.

Et presenten la societat actual com un fruit únic i espontani de la llarga història social de l'home. Quan la veritat és, que és el fruit volgut i premeditat de tota una colla de senyors pagats per nosaltres, que no fan res més en tot el dia que pensar de quina manera dominaran més la producció i la societat, en profit únic i exclusiu seu. Es a dir, són els dolents de la pel·lícula.

No és utòpic voler demostrar l'aparell polític, molitat i repressiu; es pot fer; hi han alternatives viables econòmicament i social.

Si en comptes de fabricar portavions, missils, coets, submarins nuclears, etc, si amb l'excedent, és a dir amb els impostos, ens dediquem a construir i fabricar aparells pel confort social; exemple: Universitats a Girona, Figueres, Olot...; hospitals cada 5000 habitants amb tots els aparells més sofisticats d'explotació, cirurgia i intensius (ara hem d'anar a Barcelona); arreglar tots els carrers dels pobles; construir residències dignes per a tothom; fer instituts amb grans camps d'esport; crear biblioteques completíssimes i laboratoris a cada poble; fabricar estris per facilitar la comunicació audiovisual gratuïta i ràpida entre tots els pobles; posar depuradores a totes les fàbriques, pobles, granges d'ANIMALS; realitzar cremadors d'escombraries a cada poble; engendrar energies alternatives en els llocs on fos possible; facilitar les comunicacions vials dels pobles, masos i valls inaccessibles per evitar el despoblament del camp, etc. etc.; estic segur que amb tot això es mantindria i augmentaria la producció industrial i es podria ocupar tot el país, inclonhi militar, policia, jutges i polítics, (però a les fàbriques).

El que es prengui un model productiu militar capitalista o un model pacífichumanista, és una opció política i de idees i no pas un fet gratuït.

El fet de que jo hagi de treballar vuit hores cada dia per mantenir un aparell econòmic i d'estat que només em dona inconvenients (Seguretat Social, imperfecte, neurosi de guerra nuclear, fills havent d'anar a estudiar a Barcelona, pol·lució i destrucció de la naturalesa, etc, etc...) i no satisfaccions (alternativa que jo he exposat abans), és una violència que se'm fa i se m'imposa, a la que si jo responc violentment serà en defensa pròpia. Desconec si, com al final de la pel·lícula que abans he explicat, algú m'aplaudirà, o si m'aplicaran la llei antiterrorista.

A L'Escala, a 7 de maig del 1985
signat: Benjamí Bofarull i Gallofré

GRANS de SENY.

— Una vida admirable és la que sap resoldre el problema de les escombreries tan bé com el de la cultura.

— Si un té un rellotge, sap quina hora és; si en té dos, ja no ho sap.

SASTRERIA

Vilabrú

CENTRE
D'ESPECÍFICS

FÓRMULES
MAGISTRALS

ROSÀ-MARIA BALLESTA

FARMÀCIA

Pintor Joan Massanet, 4 - Tel. 77 15 75
L'ESCALA - Alt Empordà